

Arrest

nr. 339 699 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 4 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 maart 2024 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 19 maart 2024 om internationale bescherming. Op 20 mei 2025 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit Khan Younes, Gaza. De meerderheid van uw familie is nog in Gaza. Daarnaast heeft u familie in Egypte en België, waaronder uw broer M(...) S(...) M(...) (CG/(...)) en OV (...)) die in de hoedanigheid van vluchteling erkend werd op 26 augustus 2024.

Op 27 september 2023 heeft u Gaza definitief verlaten vanwege de slechte levensomstandigheden. Via Egypte en Jordanië reisde u naar Turkije, waar u anderhalve maand verbleven heeft en voornamelijk in hotels sliep. Op 16 november 2023 kwam u toe op het eiland Kos, waar u op 20 december 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 3 januari 2024 werd u erkend als vluchteling. U verbleef ongeveer anderhalve maand in een centrum op Kos. Vervolgens bleef u nog anderhalve maand op Kos, en sliep u ofwel in een caravan met uw vrienden, ofwel op straat. Nadien trok u enkele dagen naar Athene, waar u onderdak vond bij een kennis. U reisde toen opnieuw naar Kos om uw Griekse verblijfsvergunning of ADET te verkrijgen. U verbleef er enkele dagen, alvorens naar Kreta te trekken waar u ook slechts enkele dagen verbleven heeft. U vond er opnieuw onderdak bij een kennis. Uiteindelijk trok u naar Thessaloniki, waar u ongeveer 2 dagen was met de intentie om uw reispaspoort te bekomen. U contacteerde er uw broer in België om uw reis naar België te regelen.

Op 16 maart 2024 reisde u naar België, waar u op 19 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u om opnieuw in slechte levensomstandigheden terecht te komen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: (1) een kopie van uw Griekse documenten, (2) een kopie van uw Palestijnse identiteitsdocumenten, (3) een UNRWA-kaart, (4) uw geboorteakte, (5) de reizigerslijst in verband met uw vertrek uit Gaza, (6) een kopie van de verblijfskaart van uw broer in België, (7) uw vluchtinformatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn (Verklaring DVZ dd. 09/04/2024; NPO dd. 25/04/2025; bijlage Eurodac Marked Record, dd. 19/03/2024 en schrijven Dublin-unit Griekenland, dd. 14/05/2024), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de

Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma’s voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op [Ambtsbericht](#)).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van

achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaatgeneraal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Om te beginnen dient er te worden opgemerkt dat u voldoende zelfredzaamheid vertoonde in Griekenland. Zo slaagde u erin om de nodige documenten te verkrijgen waarop u, conform de u toegekende status, recht had en die u de toegang verschaffen tot verschillende basisvoorzieningen, waaronder uw verblijfsvergunning of ADET en reisdocument (CGVS, p. 5-6). U verklaarde dat u beide documenten had aangevraagd in het opvangcentrum op Kos, door onder andere uw vingerafdrukken te geven en een bedrag te betalen (CGVS, p. 6). Vervolgens ging u uw ADET ophalen in Kos (CGVS, p. 6). Voor uw reispaspoort diende u naar Thessaloniki te reizen (CGVS, p. 5).

Na het verlaten van het centrum op Kos, verbleef u nog anderhalve maand op het eiland (CGVS, p. 5). U gaf aan dat u, samen met uw vrienden, afwisselend periodes op straat sliep en in een caravan in het bos verbleef (CGVS, p. 5). Vervolgens trok u naar Athene, waar u 9 dagen verbleef en onderdak vond bij een kennis die u had leren kennen via een vriend in het centrum op Kos (CGVS, p. 5-6). Nadien keerde u, samen met uw vrienden, terug naar Kos om uw ADET te verkrijgen (CGVS, p. 5). U verbleef slechts 2 of 3 dagen op Kos en sliep opnieuw in de caravan (CGVS, p. 6). Na uw korte verblijf op Kos, trok u naar Kreta, waar u opnieuw bij een kennis terecht kon die u ook via uw netwerk in het centrum had leren kennen (CGVS, p. 6). In Kreta verbleef u 5 tot 7 dagen, om vervolgens naar Thessaloniki te trekken om uw reispaspoort te bekomen (CGVS, p. 5-6). In Thessaloniki verbleef u slechts 1 of 2 dagen en sliep u op de luchthaven in afwachting van uw vlucht naar België (CGVS, p. 6).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Met betrekking tot uw verklaring dat er geen werkmogelijkheden waren in Griekenland (CGVS, p. 7), dient te worden opgemerkt dat u over het algemeen weinig pogingen heeft ondernomen om werk te vinden. Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals gevraagd naar uw pogingen om werk te zoeken in Griekenland. Uw antwoorden bleven echter vaag en weinig gedetailleerd. Zo verklaarde u dat u en uw vrienden op zoek

naar werk gingen, maar dat niemand u werk wilde geven (CGVS, p. 7). Toen u gevraagd werd om uw antwoord concreter toe te lichten, gaf u aan dat u de specifieke plekken, buurten of steden waar u geweest was niet meer herinnerde. U verklaarde echter wel dat u naar verschillende bureaus voor werk of andere doeleinden in Griekenland was gegaan, maar dat de medewerkers daar u niet hadden geholpen (CGVS, p. 7). Het betreffen ook hier loutere blote beweringen. Er werd u dan gevraagd naar welke bureaus u was geweest, waarop u vaag antwoordde dat u vaak naar een locatie ging waar u om werk vroeg, maar steeds zonder resultaat (CGVS, p. 7). U verklaarde vervolgens dat u niet op dagelijkse basis op zoek ging, en dat dit ook niet allemaal op één dag gebeurd was, maar zei dat u soms naar werk ging zoeken en dat u dit op die momenten altijd geweigerd werd (CGVS, p. 7). U legde uit dat u het, wanneer dit regelmatig gebeurde, na een tijd opgaf (CGVS, p. 7). Opmerkelijk is dat u geen enkel van de genoemde bureaus bij naam kon noemen, evenmin kon u de locatie ervan aangeven of verduidelijken naar hoeveel bureaus u in totaal bent gegaan (CGVS, p. 7). U verklaarde enkel dat u het niet meer wist omdat het al een jaar geleden was (CGVS, p. 7). Gevraagd of u buiten de bezoeken aan deze bureaus nog andere pogingen had ondernomen om naar werk of een duurzame woning te zoeken, zei u van niet en herhaalde u dat er geen werk te vinden was in de officiële sector (CGVS, p. 7). U heeft zich bovendien nooit tot een interimkantoor gewend omdat deze volgens u niet bestaan in Griekenland (CGVS, p. 7). Er zouden naar eigen zeggen enkel de bovengenoemde bureaus bestaan om werk te vinden, waar u uiteindelijk ook niet terecht kon (CGVS, p. 7). Volgens uw verklaringen bestaan er eveneens geen (hulp)organisaties die u eventueel zouden kunnen verder helpen met het vinden van werk of betere accommodatie (CGVS, p. 8). Op de vraag of u zich ooit ging informeren bij de Griekse instanties om hulp te verkrijgen bij het vinden van werk of een woning, antwoordde u opnieuw dat dit geen mogelijkheid was (CGVS, p. 8).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u voor het overgrote deel van uw verblijf in Griekenland altijd in staat was om onderdak te vinden via uw netwerk in Griekenland. Zo kon u in Athene en op Kreta steeds terecht bij een kennis (CGVS, p. 5-6). Uw laatste dagen in Griekenland bracht u naar eigen zeggen door op de luchthaven in Thessaloniki in afwachting van uw vlucht naar België (CGVS, p. 6). Wat betreft uw verblijf op Kos, verbleef u soms in een caravan met uw vrienden, en soms op straat (CGVS, p. 5-6). Gevraagd of u in die periode ooit hulp heeft gezocht van een daklozenorganisatie of een andere hulporganisatie voor het vinden van betere accommodatie, verviel u in algemeenheden door te zeggen dat er veel racisme was in Griekenland op het vlak van onderwijs, werk en medische zorg (CGVS, p. 6). Toen de vraag werd herhaald, antwoordde u dat dergelijke organisaties niet bestaan vanwege het racisme, en zeker niet op Kos (CGVS, p. 6). Hieruit volgt dat u, wat betreft het vinden van een andere meer duurzame woning, ook beperkte stappen heeft ondernomen in uw antwoorden geenszins getuigen van enige doorleefdheid.

Verder heeft u weinig moeite gedaan om de Griekse taal te leren tijdens uw verblijf in Griekenland. U herhaalde dat u deze kans niet gekregen had omwille van het racisme in Griekenland (CGVS, p. 7). Op de vraag of u ooit naar een taalschool was gegaan, antwoordde u dat deze niet bestaan in Griekenland en verwees opnieuw naar de 'bureaus' waar men zich volgens u moet inschrijven voor onderwijs of om werk te vinden (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u deze bureaus had bezocht op Kos, Kreta en in Athene (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u zich daar wilde inschrijven, maar dat men u ofwel vroeg om zaken die u niet kon verkrijgen, ofwel werd u naar eigen zeggen simpelweg niet binnengelaten (CGVS, p. 7). Toen u werd gevraagd welke specifieke zaken u niet kon verkrijgen, antwoordde u dat u zich had vergist en zei vaag dat ze u niets vroegen, en dat ze u niet gegeven hebben waar u naar gevraagd had (CGVS, p. 7). U verklaarde ook dat ze u in deze bureaus aanmaanden om te vertrekken, dat u daarenboven hun taal niet verstond, en dat de manier waarop u behandeld werd hun racisme aantoonde (CGVS, p. 7). Echter, ook deze vage verklaringen kon u niet staven met concrete elementen of enige vorm van bewijs (CGVS, p. 7). Bovendien moet worden opgemerkt dat u zich duidelijk bewust bent van het belang van het leren van de taal in een land om werk te vinden. Zo volgt u in België wél taallessen en heeft u zich bovendien ingeschreven voor een inburgeringscursus (CGVS, p. 2-3). Ondanks uw verklaring dat dergelijke mogelijkheden niet bestaan in Griekenland, had u, als u dit werkelijk had gewild, meer moeite kunnen doen om Grieks te leren en zo uw mogelijkheden op werk te vergroten.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, zowel bij een eventuele terugkeer naar Griekenland, als in het algemeen, niet volledig op uzelf bent aangewezen voor uw levensonderhoud. Zo verklaarde u dat u na uw vertrek uit Gaza en voornamelijk tijdens uw verblijf in Griekenland op regelmatige basis financiële steun kreeg van uw familieleden en vrienden in het buitenland waarmee u zichzelf kon voorzien in uw levensonderhoud (CGVS, p. 3-4). Zo vertelde u dat zowel uw broer M(...) S(...) M(...) in België als uw vrienden u tijdens uw verblijf in Turkije en in Griekenland geld opstuurden wanneer u dit nodig had (CGVS, p. 3-4). U verklaarde ook geld te hebben geleend van uw vrienden die samen met u in Turkije waren om te kunnen voorzien in uw levensonderhoud (CGVS, p. 4-5). U verklaarde verder verschillende familieleden te hebben in België waarmee u contact heeft (CGVS, p. 4). Ook heeft u familie in Egypte (CGVS, p. 4). Het feit dat u momenteel waarschijnlijk niet meer in dezelfde mate financieel ondersteund wordt als tijdens uw verblijf in Griekenland, aangezien u tracht om hier op zelfstandige wijze te leven door te taal te leren en geld te verdienen (CGVS, p. 2-3), betekent niet dat uw familieleden u niet opnieuw zouden kunnen steunen bij een eventuele terugkeer

naar Griekenland. Uw verklaring dat u al het geleende geld wenst terug te betalen zodra dit mogelijk is via uw werk in België, vormt opnieuw een aanwijzing van uw zelfredzaamheid (CGVS, p. 4).

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw reis en verblijf in Griekenland een sociaal netwerk had en in staat was om sociale contacten te leggen. Zo bent u onder meer met twee vrienden vertrokken uit Gaza (CGVS, p. 4). In Turkije sloep u voornamelijk in hotels die u vond via andere Arabieren ter plekke (CGVS, p. 4-5). U gaf zelf aan dat men nooit alleen is op reis, men altijd alle stappen van de reis samen onderneemt of men steeds het voorbeeld van anderen volgt (CGVS, p. 5). U verklaarde bovendien veel mensen te hebben ontmoet in Turkije, waaronder andere Gazanen en Syriërs (CGVS, p. 5). U zei ook dat vele mensen u voedsel brachten in Turkije en dat u zich op die manier kon voorzien in uw levensonderhoud (CGVS, p. 5). Het was ook dankzij uw vrienden in Turkije dat u een smokkelaar vond die uw verdere reis naar Griekenland regelde (CGVS, p. 5). Ook in Griekenland had u klaarblijkelijk een netwerk en verklaarde u dat u verschillende mensen in het centrum op Kos had leren kennen (CGVS, p. 6). Zo had u het over uw vrienden in het centrum op Kos, via wie u onderdak kon regelen in Athene en op Kreta (CGVS, p. 5-6). Na het verlaten van het centrum verbleef u, samen met uw vrienden, nog anderhalve maand op Kos (CGVS, p. 5-6). U vertelde dat u nadien met een groep terug was gereisd naar Kos voor het bekomen van uw ADET (CGVS, p. 5). Ook was het dankzij uw netwerk dat u de mogelijkheid had om zich bijvoorbeeld ergens te kunnen wassen of op een andere manier ondersteuning te ontvangen (CGVS, p. 8). U verklaarde dat sommige van uw kennissen of vrienden nog steeds in Griekenland verblijven (CGVS, p. 6). Ondanks uw verklaring dat u geen contact meer heeft met deze personen, toont het bovenstaande aan dat u, bij een eventuele terugkeer naar Griekenland, niet volledig op uzelf zal zijn aangewezen en opnieuw in staat zou zijn om gemakkelijk nieuwe contacten te leggen (CGVS, p. 6).

Verder wijst het feit dat u in 2020 Gaza reeds verliet voor een reis van twee weken naar Turkije, met de bedoeling te onderzoeken of u daar kon studeren, op uw keuzemogelijkheden en zelfredzaamheid (CGVS, p. 4). Ook uw reis van Gaza naar Griekenland en vervolgens verder door Europa getuigt van uw zelfstandigheid. U verklaarde dat u, samen met uw vrienden, het Turkse visum geregeld had en uiteindelijk 300 dollar betaalde voor uw vertrek uit Gaza (CGVS, p. 4). Vervolgens verbleef u anderhalve maand in Izmir, Turkije, waar u voornamelijk in hotels verbleven heeft (CGVS, p. 4-5). Zoals hierboven reeds aangehaald, kende u verschillende mensen in Turkije die u ondersteunden in uw levensonderhoud en hielpen met allerlei praktische zaken (CGVS, p. 4-5). U betaalde uiteindelijk ongeveer 2.000 euro voor uw reis naar Griekenland (CGVS, p. 5). Verder blijkt uit uw activiteiten hier in België dat u ook hier zelfstandig bent. Zo werkte u aanvankelijk bij verschillende bedrijven in Lier en Luik (CGVS, p. 2). U verklaarde dat u daarna besloot om te stoppen met werken omdat u wilde verder studeren in België (CGVS, p. 2). U volgt ook taallessen en bent van plan om deel te nemen aan een inburgeringscursus in België (CGVS, p. 2-3).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u nooit de intentie had om een duurzaam leven uit te bouwen in Griekenland. Na ongeveer 3 maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland verbleven te hebben, u werd erkend als vluchteling op 3 januari 2024, reisde u op 16 maart 2024 per vliegtuig al naar België (CGVS, p. 9). Het ophalen van uw Griekse reispaspoort in Thessaloniki was enkel met de intentie om het land te verlaten en naar België te reizen (CGVS, p. 5-6). Bovendien gaf u in het begin van het onderhoud aan dat u reeds sinds uw vertrek uit Gaza naar België wilde komen (CGVS, p. 4). Dit betreft aldus een zeer kortstondig verblijf in Griekenland op basis waarvan het niet mogelijk is om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taallessen; met andere woorden, allemaal zaken waarvan u beweerde ze niet te hebben ontvangen in Griekenland.

Verder heeft u niets gedaan met uw fiscaalregistratienummer (AFM) of sociale zekerheidsnummer (AMKA), om op die manier uw rechten op medische zorg en andere zaken te laten gelden (CGVS, p. 7). U verklaarde bovendien dat u niet wist wat deze zaken inhouden (CGVS, p. 6). Er kan met andere woorden bezwaarlijk gesteld worden dat u uw rechten als begunstigde van internationale bescherming niet kón laten gelden in Griekenland. U koos er immers zelf bewust voor dit niet te doen.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland verklaarde u, nadat u uw beslissing verkregen had en het centrum op Kos reeds verlaten had, medische zorg nodig te hebben gehad vanwege de huidschurft die u had opgelopen tijdens uw verblijf in Griekenland (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u enkele keren om hulp ging vragen in het centrum door te vragen om een middel om de pijn te verlichten of om u ergens naartoe te brengen voor verdere hulp (CGVS, p. 8). Er werd echter volgens uw verklaring niet naar u geluisterd en u ontving geen medische zorg (CGVS, p. 8). U gaf aan dat men u aan uw lot overliet zodra u het centrum had verlaten (CGVS, p. 8). Volgens uw verklaring bent u na het verkrijgen van de beslissing 3 of 4 keer teruggedaan naar het centrum om hulp te vragen (CGVS, p. 8). U zei dat de bewakers bij de ingang van het centrum u niet binnen wilden laten en dat ze u vertelden dat de medewerkers in het centrum afwezig waren of dat ze u niet verder konden helpen (CGVS, p. 8).

Het is belangrijk op te merken dat u, na het ontvangen van de beslissing, eigenlijk geacht werd om elders medische zorg te zoeken, aangezien het centrum zorg verleent aan personen die zich nog in de procedure bevinden. U verklaarde daarnaast dat u, afgezien van uw bezoeken aan het opvangcentrum, geen medische zorg meer hebt gezocht voor uw huidproblemen in Griekenland (CGVS, p. 8). Deze bewering strookt echter niet met uw eerdere verklaring, waarin u vaag aangaf dat u bij verschillende bureaus in Griekenland was langsgedaan om onder andere medische zorg voor uw huidschurft te krijgen, maar zonder resultaat (CGVS, p. 7). U verklaarde verder dat u een bepaald document nodig had van het centrum om elders, bijvoorbeeld in een ziekenhuis, medische zorg te kunnen ontvangen, maar dat u niet geslaagd was om dit document te verkrijgen (CGVS, p. 8-9).

Toen u vervolgens werd gevraagd naar welk specifieke document u verwees om toegang tot medische zorg te verkrijgen, antwoordde u dat men dit document in Griekenland niet kan verkrijgen (CGVS, p. 9). Het is belangrijk op te merken dat uw verklaringen over het niet verder geholpen worden in deze 'bureaus', het centrum of het ziekenhuis over het algemeen vaag blijven. Bovendien zijn het enkel beweringen die niet ondersteund, noch aannemelijk gemaakt werden door tastbaar of overtuigend begin van bewijs (CGVS, p. 7).

Daarnaast blijven uw verklaringen dat u naar de politie ging om de situatie aan te geven waarin u niet verder werd geholpen in het centrum, eveneens blote beweringen. U stelde dat u een klacht wilde indienen, maar dat de politie deze weigerde op te nemen (CGVS, p. 8). Volgens u werd u omwille van racisme door de politie weggestuurd, en zou u soms zelfs zijn opgepakt aan de ingang van het centrum (CGVS, p. 8-9). Toen u werd gevraagd naar het specifieke politiekantoor dat u bezocht had, antwoordde u vaag dat het eigenlijk geen echt politiebureau betrof, maar een onderdeel van het opvangcentrum waarmee het centrum zelf contact opnam bij problemen met u of uw vrienden (CGVS, p. 8). Verder verklaarde u dat niet u persoonlijk, maar uw vrienden met de politie spraken (CGVS, p. 8). U heeft bovendien nagelaten om elders in Griekenland een klacht in te dienen. Op basis van uw verklaringen kan niet worden vastgesteld dat u daadwerkelijk voldoende inspanningen heeft geleverd om een klacht in te dienen, en zoals hierboven reeds vermeld, was het centrum eigenlijk niet verantwoordelijk voor het verlenen van medische zorg na de beslissing (CGVS, p. 8).

Zoals hierboven reeds vermeld, verklaarde u bovendien nooit te hebben gehoord over een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) in Griekenland (CGVS, p. 7). Daarmee zou u gratis toegang hebben gehad tot de gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers;

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat personen die internationale bescherming genieten, om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen, zich binnen een maand na de afgifte van hun verblijfsvergunning (ADET) naar een dienstverleningscentrum voor de burger moeten begeven om hun voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPE) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer (AMKA). Objectieve informatie wijst niet op bijzondere problemen bij het voltooien van deze procedures (AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights , gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, blz. 19, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL in maart 2024 (beschikbaar op: https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf).

Deze informatie toont aan dat zelfs als u deze stappen niet had ondernomen, en als u dus de stappen moet ondernemen die nodig zijn in geval van terugkeer om er een te verkrijgen, u niet verstoken zou zijn van toegang tot gratis gezondheidszorg, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines **for free** from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription") UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op : <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare/>; AIDA, Landenrapport: Griekenland. Update 2023, beschikbaar op : https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf; Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPE or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPE), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op :

https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf.

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-Generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Wat het fiscaal registratienummer (AFM) betreft waarover u ook niet beschikte in Griekenland (CGVS, p. 7), herinnert het Commissariaat-generaal eraan dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op: https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Uit objectieve informatie blijkt echter dat "de AFM alleen wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt" (RSA/PRO ASYL, Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, maart 2024, p. 20: "the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the ADET and cannot be used until the ADET is renewed"). Gezien uw verblijfsvergunning niet verloopt voor 2 januari 2027 (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1), is de AFM ook geldig tot die datum. Zelfs als de verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te krijgen, blijft hij toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van onroerend goed.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw medische en mentale gezondheidstoestand, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Wat betreft uw huidige gezondheidstoestand dient eerst te worden opgemerkt dat u momenteel geen last meer ondervindt van de problemen aan uw huid (CGVS, p. 9). U verklaarde dat u hier in België behandeling verkregen heeft, waaronder een zalf van de apotheek (CGVS, p. 8). U verklaarde momenteel geen andere medische problemen te hebben (CGVS, p. 2). Aan het begin van het onderhoud stelde u ook dat over het algemeen alles goed gaat met uw gezondheid (CGVS, p. 2). Op de vraag of u medicatie neemt, antwoordde u dat u dit zou moeten nemen vanwege de stress en het vele piekeren over de situatie in Gaza en Griekenland, maar dat u dit niet doet (CGVS, p. 9). U ziet momenteel geen dokter of psycholoog in België (CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt ook duidelijk dat u in Griekenland, zowel in als na het verlaten van het centrum op Kos, in staat was om te functioneren zonder daadwerkelijke behandeling of follow-up voor de problemen aan uw huid. Het CGVS gaat er daarom vanuit dat u bij terugkeer niet in een situatie van ernstige materiële deprivatie zult terechtkomen. Ook dient opnieuw te worden benadrukt dat u, afgezien van uw vermeende bezoeken aan de 'bureaus' en het centrum op Kos, verder geen pogingen heeft gedaan om elders medische zorg te verkrijgen (CGVS, p. 7-8). Het CGVS veronderstelt bijgevolg dat u bij terugkeer behandeling of de nodige medicatie zou kunnen verkrijgen, mits u hiervoor de nodige moeite doet.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een eenmalig incident met de daar aanwezige autoriteiten (CGVS, p. 5 en 8-9), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

U verklaarde dat u, een maand nadat u het centrum op Kos had verlaten, door de politie was gearresteerd omdat u de ingang van het centrum niet wilde verlaten (CGVS, p. 5 en 8-9). De politie zou u toen hebben gezegd dat indien u nog eens zou terugkeren, u zou teruggestuurd worden naar uw land van herkomst (CGVS, p. 9). Ze zouden volgens u ook uw 'ausweis' en uw spullen hebben afgenomen (CGVS, p. 5). U vertelde dat dit gebeurd was omdat u na het verkrijgen van de beslissing wel vaker terugging naar het centrum (CGVS, p. 5 en 9).

Er dient opgemerkt te worden dat de Griekse politie handelde in het kader van hun functie toen zij u weghaalden bij het centrum, aangezien u op dat moment reeds een erkenningsbeslissing had verkregen (CGVS, p. 5 en 8). Hoewel het gedrag van de politie als betreurenswaardig en afkeurenswaardig kan worden beschouwd, kan niet worden vastgesteld dat dit gedrag een bedreiging vormde voor uw leven of fysieke integriteit. Daarom kan niet worden geconcludeerd dat het incident wijst op vervolging of ernstige schade. Bijgevolg vormt dit voorval geen belemmering voor een eventuele terugkeer naar Griekenland.

Waar u zich ten slotte nog beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigen van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn - u stelde meermaals tijdens het onderhoud dat zowel de Griekse bevolking als de Griekse autoriteiten racistisch zijn waardoor u als erkende vluchteling geen aanspraak kon maken op uw rechten (CGVS, p. 4 en p. 6-9) - , volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van andere concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Uw voorgelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande analyse te wijzigen. De kopie van uw Palestijnse identiteitsdocumenten, de UNRWA-kaart, uw geboorteakte, de reizigerslijst in verband met uw vertrek uit Gaza (documenten 2, 3, 4, 5) hebben enkel betrekking tot uw identiteit en situatie in Gaza. Deze beslissing heeft daartoe geen betrekking. De kopie van uw Griekse documenten toont aan dat u daadwerkelijk over een status beschikt in Griekenland (document 1). Tot slot werd de kopie van de verblijfskaart van uw broer in België en de voorgelegde informatie in verband met de vluchten die u genomen heeft (documenten 6 en 7) niet besproken in deze beslissing.

Tot slot, dat uw broer M(...) S(...) M(...) (CG/22 (...) en OV (...)) in België de hoedanigheid van vluchteling verkreeg, wijzigt bovenstaande appreciatie niet. Immers, het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker en de specifieke gegevens van het dossier. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en u bijgevolg niet naar Gaza mag worden teruggeleid."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2.2. De verwerende partij heeft middels haar nota van 20 juni 2025 de Raad verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geacht hiermee in te stemmen indien hij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin hij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt.

Verzoeker heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 17 juli 2025 gemeld dat hij bezwaar maakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtspiegingsdossier, stuk 7).

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 39/60, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de samenwerkingsplicht en van de redelijke termijn. Verzoeker maakt eveneens gewag van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker citeert enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en gaat theoretisch in op de gedeelde bewijslast en de samenwerkingsplicht.

In een eerste middelonderdeel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn genomen werd, waarbij hij toelicht dat zijn procedure een jaar en twee maanden in beslag nam.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de vermeende schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht. Hij wenst te verduidelijken dat er geen plicht bestaat om een verzoek tot internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker in een andere lidstaat een status verkreeg, maar wel een mogelijkheid. Verzoeker wijst erop dat de adjunct-commissaris zich steunt op *“een antwoord op haar Dublin request van meer dan 1 jaar geleden”*, maar niets erop wijst dat verzoeker actueel nog internationale bescherming geniet. Hij stelt zich hierbij de vraag of hij zijn verblijfstitel in Griekenland zal kunnen vernieuwen en in welke omstandigheden hij terecht zou kunnen komen in Griekenland. Onder verwijzing naar algemene informatie licht verzoeker toe dat het bekomen van een nieuwe verblijfskaart niet vanzelfsprekend is, hiervoor bijzonder lange wachttijden worden opgelegd en in de tussentijd geen tijdelijke documenten worden afgeleverd, waardoor de betrokken statushouders geen toegang hebben tot sociale steun, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Verzoeker

hekelte dat niet werd nagegaan of hij nog steeds in het bezit is van zijn ADET en verwijst in dit verband naar het arrest van de Raad van 29 april 2022 met nummer 272 124.

In een derde middelonderdeel gaat verzoeker in op de bescherming en het verblijf in Griekenland. Hij stelt dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij in zijn (sociale) rechten zal worden hersteld, noch dat hij op heden nog internationale bescherming en toegang tot een verblijfskaart geniet.

In een vierde middelonderdeel gaat verzoeker in op de afwezigheid van bescherming en de schendingen van het EVRM en het Handvest. Hij geeft hierbij vooreerst een theoretische toelichting, waarbij hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en algemene informatie. Hij verwijst in dit kader naar zijn verklaringen en stelt dat hij in Griekenland geen beroep kon doen op een effectieve bescherming door de overheidsdiensten en evenmin door ngo's. Hij stelt verder dat de verwerende partij met geen woord rept over de stopzetting van de activiteiten van Helios op 1 januari 2024 en wijst erop dat het Helios+-programma werd aangekondigd maar nog steeds niet in werking is gebracht. Aangaande de toegang tot huisvesting, voert verzoeker aan dat hij bij terugkeer, zelfs met een AFM, niet vanzelfsprekend onderdak zal krijgen. Onder verwijzing naar zijn verklaringen stelt hij dat de caravan waar hij onderdak vond onbewoonbaar was en de politie hem eruit zette. Verzoeker hekelt dat de verwerende partij geen vragen stelde over zijn verblijf bij een vriend in Athene noch over zijn levensomstandigheden toen hij bij een vriend op Kreta verbleef. Verder benadrukt hij ook in de luchthaven in Thessaloniki geslapen te hebben, en dat hij op financiële steun kon rekenen maar dit ook schulden zijn die hij aanging. Hij betwist tevens een netwerk te hebben in Griekenland en herhaalt dat hij geen contacten meer heeft in Griekenland. Aangaande de toegang tot gezondheidszorg herhaalt verzoeker dat hij probeerde de nodige documenten te bemachtigen om te worden behandeld voor schurft, maar er hem geen gehoor werd verleend. Daarnaast richtte hij zich ook tot bureaus en de politie, waardoor hem niet verweten kan worden niet de nodige pogingen te hebben ondernomen, aldus verzoeker. Hij voegt toe dat het in ieder geval zo is dat de AMKA wordt gedeactiveerd bij verval van de verblijfstitel. Verzoeker stelt dat om toegang te krijgen tot een AMKA de begunstigde zowel een woonstcertificaat als een werkovereenkomst moet neerleggen, hetgeen zo goed als onmogelijk is voor een begunstigde, en het zo is dat zorgverleners vaak weigeren om houders van internationale bescherming te verzorgen. Voorts stelt verzoeker psychologisch kwetsbaar te zijn en verwijst hij naar het arrest van de Raad van 16 januari 2025 met nummer 307 549. Verder gaat verzoeker in op de toegang tot de arbeidsmarkt en stelt hij dat het niet bijzonder is dat hij geen namen kan noemen van bureaus gelet op het taalverschil, het geschrift en de verlopen tijd. Hij merkt op dat de verwerende partij niet vroeg naar een exacte locatie. Tevens spreekt het voor zich dat er geen bewijs wordt meegegeven van het feit dat men hem de deur uitwijst, aldus verzoeker. Dat hij in België wel taallessen volgt toont volgens hem aan dat hij in staat is de nodige stappen te zetten maar er in Griekenland geen respons wordt verleend. Verzoeker gaat verder nog in op de Griekse asielwetwijziging van 2020 en de gevolgen ervan en op het racisme in Griekenland, waarbij hij benadrukt dat toen hij door de Griekse politie gearresteerd werd, zijn spullen werden afgenomen en ermee bedreigd werd hem het land uit te zetten. Hij gaat tevens in op de overtreding van het non-refoulementbeginsel, waarbij hij toelicht dat de fundamentele rechten nog verder worden uitgehold door middel van pushbacks en illegale teruggrijvingen en dat zelfs statushouders, ondanks een geldig verblijf, het land worden uitgezet. Verzoeker besluit dat er geen effectieve bescherming is voor vluchtelingen in Griekenland. Hij meent dat de verwerende partij slechts een gedeeltelijke en gerichte lezing heeft gedaan van de bronnen en steeds de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en betoogt bovendien dat er in het administratief dossier geen informatie te vinden is over enige verkregen bescherming, noch over de mogelijkheid om basisrechten te herwinnen.

In een vijfde middelonderdeel gaat verzoeker in op de nood aan bescherming ten gevolge van de situatie in de Gazastrook.

In hoofddorde vraagt verzoeker hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) voor verder onderzoek.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen bijkomende stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Als bijlage bij haar nota van 20 juni 2025 voegt de verwerende partij verwijzingen naar volgende landeninformatie, te raadplegen via de vermelde weblinks:

- "*Recognised Refugees 2025. Acces to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van april 2025;
- "*Communication on the status of migration management in mainland Greece*" van de Europese Commissie van 4 april 2025.

3.2.1. Op 21 augustus 2025 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij onder verwijzing naar algemene informatie ingaat op de situatie van statushouders in Griekenland. Hij stelt dat er geen sprake is van een vermoeden van bescherming, maar er integendeel sprake is van een quasi-zekerheid voor statushouders om terecht te komen in een situatie van verregaande deprivatie, strijdig met artikel 3 van het EVRM en het onmogelijk is voor houders van internationale bescherming om hun rechten af te dwingen. Verzoeker betoogt dat de rechten van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland niet dezelfde zijn als deze van de eigen Griekse bevolking en statushouders vooreerst worden uitgesloten van de mogelijkheid tot gezinshereniging, waarbij hij verwijst naar het AIDA-verslag van 2024. Hij voegt toe dat de toestand nog erger is voor *“diegenen die Griekenland verlieten en terugkerende statushouders zijn, nu zij wat zij aan netwerk konden uitbouwen verloren door het tijdsverloop dat zij in het buitenland, in casu België verbleven”*. Verzoeker meent dat indien de Griekse autoriteiten in gebreke blijven ondersteuning te voorzien voor statushouders, het niet opgaat hem te verwijten geen steun gezocht te hebben die hij toch niet kon krijgen. Inzake het bekomen van huisvesting herhaalt verzoeker dat het Helios-programma eindigde en betoogt hij dat zelfs als het Helios+-programma eerstdaags zou opgestart worden, het duidelijk is dat de kans dat hij ervan zou kunnen genieten onbestaande is. Verzoeker stelt verder dat ook de problemen op vlak van werkgelegenheid bevestigd worden door algemene informatie en medische, noch psychologische hulp en bijstand beschikbaar en/of toegankelijk is in Griekenland. Verder stelt verzoeker dat men naast de AFM ook een actieve AMKA dient te hebben en dat, naast de deactivatie van de AMKA na het verlopen van de termijn van de verblijfsvergunning, deze ook wordt gedeactiveerd wanneer het wettelijk verblijf in het land onderbroken worden. Hij stelt dat het vrijwel zeker is dat zijn AMKA intussen gedeactiveerd werd omdat hij sinds geruime tijd geen legale verblijfplaats meer heeft in Griekenland. Verzoeker merkt verder op dat in geval van terugkeer naar Griekenland het niet zeker is dat zijn documenten nog geldig zullen zijn. Hij licht toe dat hij minstens zes maanden voor het verstrijken van zijn ADET de vernieuwing ervan zou moeten aanvragen, en het voor hem heel moeilijk zal zijn zich gedurende deze periode staande te houden. Voor zover er zou besloten worden dat er geen aanleiding is om zijn verzoek om internationale bescherming af te wijzen omdat hij beschikt over een status in een ander Europese lidstaat, wijst verzoeker erop dat de nationale autoriteit overeenkomstig de uitspraak van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 in de zaak *QY/Bondsrepubliek Duitsland* verplicht is het verzoek om internationale bescherming individueel, volledig en actueel te onderzoeken en daarbij ten volle rekening te houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen. Verzoeker maakt voorts nog een analyse betreffende situatie in Palestina. Bij zijn aanvullende nota voegt hij het verslag *“Note du service de santé mentale Ulysse sur les effets pathogènes des événements liés à la guerre et à l’invasion de Gaza sur les personnes originaires de Palestine présentes en Belgique”* van Ulysse van juni 2024.

3.2.2. Op 16 september 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar de COI Focus *“Grèce: Aide aux migrants”* van CEDOCA van 25 juli 2025, te raadplegen via de vermelde weblink, als bijkomende informatiebron.

3.2.3. Op 18 september 2025 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin hij inhoudelijk een aantal argumenten aanbrengt als repliek op voormelde, onder punt 3.2.2. aangehaalde, aanvullende nota van de verwerende partij. Een replieknota kan krachtens artikel 39/76, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet slechts worden ingediend als repliek op het schriftelijk verslag van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van het onderzoek van de nieuwe gegevens en elementen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Uit de lezing van verzoekers aanvullende nota blijkt dat hij daarin louter kritiek uit op de analyse en conclusie van de verwerende partij in voormelde aanvullende nota met betrekking tot de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen en Griekenland, en dit onder verwijzing naar dezelfde landeninformatie waarop die analyse en conclusie zijn gesteund, zonder zelf nieuwe, nog niet eerder neergelegde landeninformatie bij te brengen. Daar verzoekers aanvullende nota geen betrekking heeft op nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient zij uit de debatten te worden geweerd.

3.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij opmerkingen toevoegt en een analyse maakt over de COI Focus *“Grèce: Aide aux migrants”* van CEDOCA van juli 2025.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de adjunct-commissaris de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

3.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

3.3.2.3. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, omdat (B) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt, nu (i) hij voldoende zelfredzaamheid vertoonde in Griekenland, (ii) waar uit de elementen in zijn administratief dossier zou blijken dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en integratie, deze situatie niet voldoet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie, (iii) hij niet aantoont dat een bijzondere kwetsbaarheid het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen, (iv) waar blijkt dat hij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland slachtoffer is geworden van een eenmalig incident met de daar aanwezige autoriteiten, deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling en (ix) zijn algemene verwijzing dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer zouden worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven, niet volstaat om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van zijn grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen, omdat (D) de door hem voorgelegde documenten deze analyse niet kunnen wijzigen, en omdat (E) het gegeven dat zijn broer M.S.M. in België de hoedanigheid van vluchteling verkreeg bovenstaande appreciatie niet wijzigt. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

Artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de in het voormelde eerste lid, 3° bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. *In casu* kan niet worden betwist dat de bestreden beslissing buiten deze termijn is genomen. Evenwel moet worden opgemerkt dat voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de termijn van vijftien werkdagen brengt dan ook geen verlies van bevoegdheid met zich mee. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus niet tot gevolg dat de adjunct-commissaris niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Dit laatste geldt evenzeer bij een eventuele schending van de redelijke termijn, en dit nog daargelaten het gegeven dat verzoeker *in casu* niet aantoont dat de bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn genomen werd, noch dat de voorgehouden onregelmatigheid verder een invloed zou kunnen hebben op de afloop van de procedure, of een essentieel belang verleent aan de procedure (cf. HvJ 16 juli 2020, nr. C-517/17, punt 70).

3.3.4.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Hij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 3 januari 2024 en werd in het bezit gesteld van Griekse verblijfsdocumenten, waarvan de Griekse verblijfsvergunning (ADET) geldig is tot 2 januari 2027 (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Documenten', nr. 1, Griekse documenten, en stuk 7, 'Landeninformatie', nr. 1, aanvraag derde landen). Dit lijkt in overeenstemming te zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging ("*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*" d.d. september 2024, p. 13; "*Country Report: Greece. Update 2023*", p. 243) en met het gegeven dat verzoeker in Griekenland op 3 januari 2024 de vluchtelingenstatus heeft verworven.

In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift aanklaagt dat de adjunct-commissaris heeft nagelaten afdoende te onderzoeken of hij actueel internationale bescherming geniet in Griekenland, wijst de Raad erop dat waar de verblijfstitels blijkens artikel 24 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), zulks in beginsel niet het geval is wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust inderdaad bij het CGVS, doch eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker zelf en niet aan het CGVS toe om het bewijs te leveren dat hij in Griekenland niet langer internationale bescherming geniet. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Er zijn geen ernstige indicaties dat hij thans in Griekenland niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat de verwerende partij zich beroept op een antwoord van de Griekse Dublin-Unit van mei 2024, kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over internationale bescherming beschikt in Griekenland. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatuut, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de verwerende partij niet naging of hij op heden nog steeds in het bezit verkeert van zijn Griekse verblijfsvergunning (ADET), herhaalt de Raad dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verblijfsvergunning (ADET) werd uitgereikt die geldig is tot 2 januari 2027 en dus nog niet verlopen is (AD, stuk 7, 'Landeninformatie', nr. 1, aanvraag derde landen). Verzoeker heeft trouwens ook zelf een kopie van zijn verblijfskaart neergelegd (AD, stuk 6, 'Documenten', nr. 1, Griekse documenten).

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

3.3.4.2. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

3.3.4.3. Verzoeker betoogt dat hij bij een terugkeer naar Griekenland er blootgesteld zal worden aan ernstige risico's op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals wordt bepaald in artikel 4 van het Handvest en overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

3.3.4.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

In de beschikbare landeninformatie wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van igo's en ngo's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een naadloze integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumenten (zoals ziektekostenverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en onderwijs, toegang tot huisvesting en het algemene gebrek aan sociale huisvesting in Griekenland ("*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociaal zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het bekomen van een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) en sociale bijstand, terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, onder andere, het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om toegang te krijgen tot, onder andere, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt ("*Verlag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025).

Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen ("*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 4-6, 20 en 22). Zeker wanneer statushouders terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken, kunnen zij geconfronteerd worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokkenen meedeelt.

Vervolgens moet binnen de zes maanden per e-mail een afspraak worden gemaakt met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de tien dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 5-17).

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM (fiscaal registratienummer) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Wanneer internationale bescherming wordt verleend, gaat deze AFM mee over naar de ADET. Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben bekomen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 20-21).

Een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *"een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt"*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. Statushouders kunnen hun AMKA-nummer alleen activeren door het voorleggen van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (*"ERGANI"*), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA verkrijgen en worden volledig uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe nog niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een *"geldige"* verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 22-24; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

Uit het geheel van de landeninformatie volgt dat statushouders zich in Griekenland in een nog meer precare situatie bevinden dan verzoekers om internationale bescherming en dat de huisvestingsmogelijkheden voor statushouders zeer beperkt zijn waardoor zij het risico lopen dakloos te worden.

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer is dus zeer precair en problematisch, wat onder meer te wijten is aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven dertig dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS project werd geïmplementeerd door IOM met de steun van de EU ten bedrage van zestig miljoen euro en de bijstand van verschillende ngo's en lokale besturen. Vanaf 1 januari 2022 werd het beheer en de financiering van het HELIOS project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Het HELIOS project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen.

Het HELIOS +-programma biedt op zich geen huisvesting maar de diensten die aan statushouders onder dit nieuwe integratieprogramma worden verleend, blijven vergelijkbaar, met name wat betreft huursubsidies, taaltrainingen en integratielessen. Wel wordt meer aandacht besteed aan inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. Integratiesteun wordt verleend voor een periode tot 12 maanden en inschrijving is mogelijk tot twee jaar na de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+-project op een veel kleinere schaal lijkt te zijn ontworpen dan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 29-30; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Het risico om in een situatie van dakloosheid terecht te komen is voor statushouders in Griekenland zeer groot, aangezien de toegang tot documenten en middelen die nodig zijn om huisvesting te bekomen niet mogelijk is binnen de periode van dertig dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming en het verkrijgen van een huisvestingstoelage een verblijf van minstens vijf jaar in Griekenland vereist, waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Statushouders ontvangen bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, zoals het feit dat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, het feit dat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en het feit dat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 32).

Wat de toegang tot werk betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldig ADET en een geldige AMKA. In de praktijk moet verder rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 270-271).

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor eigen onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigden van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigden van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 273-274). Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. ‘cash assistance’), wordt automatisch niet meer uitbetaald van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene of kind) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan voldaan moet worden. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet credentials, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 27-28).

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor onderdanen. Ondanks het gunstige wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben belemmeringen bij de toegang tot een AMKA directe gevolgen voor de toegang van statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland, omdat ze hen uitsluiten van elke essentiële

behandeling die niet wordt beschouwd als spoedeisende gezondheidszorg. Statushouders met een AMKA die niet verzekerd zijn, hebben niet langer toegang tot medicatie of onderzoeken door particuliere dokters.

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via telefoonverkeer dat uitsluitend in het Grieks of Engels en tegen betaling verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35; *“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 275-277).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden. In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk dertig dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van honderd euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, wordt de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244-246; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precare situatie kunnen terechtkomen. Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich

niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asieldienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32% ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40% van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asieldienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moesten worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2369 waren in behandeling (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET, is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag, evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kan de statushouders wel een “certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus” of een “certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming” verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten worden door de Griekse autoriteiten niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Hierdoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten noch kunnen ze juridische vertegenwoordiging aanvragen. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. Dit is in tegenstelling tot hetgeen de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 15-16; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt. De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en het IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36; *“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden qua huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor januari 2020, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enig andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2023”* van AIDA/ECRE van juni 2024, p. 247).

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook

noodzakelijk is dat deze beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten - wat enige tijd kan duren - het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

3.3.4.5. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

3.3.4.6. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer preciaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

3.3.4.7. Wat zijn individuele situatie betreft, stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat niet blijkt dat er in hoofde van verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid zou zijn die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen. Hieromtrent wordt in de bestreden op goede gronden als volgt gemotiveerd, welke motivering door verzoeker niet betwist wordt:

“Wat betreft uw huidige gezondheidstoestand dient eerst te worden opgemerkt dat u momenteel geen last meer ondervindt van de problemen aan uw huid (CGVS, p. 9). U verklaarde dat u hier in België behandeling verkregen heeft, waaronder een zalf van de apotheek (CGVS, p. 8). U verklaarde momenteel geen andere medische problemen te hebben (CGVS, p. 2). Aan het begin van het onderhoud stelde u ook dat over het algemeen alles goed gaat met uw gezondheid (CGVS, p. 2). Op de vraag of u medicatie neemt, antwoordde u dat u dit zou moeten nemen vanwege de stress en het vele piekeren over de situatie in Gaza en Griekenland, maar dat u dit niet doet (CGVS, p. 9). U ziet momenteel geen dokter of psycholoog in België (CGVS, p. 2). Uit uw verklaringen blijkt ook duidelijk dat u in Griekenland, zowel in als na het verlaten van het centrum op Kos, in staat was om te functioneren zonder daadwerkelijke behandeling of follow-up voor de

problemen aan uw huid. Het CGVS gaat er daarom vanuit dat u bij terugkeer niet in een situatie van ernstige materiële deprivatie zult terechtkomen. Ook dient opnieuw te worden benadrukt dat u, afgezien van uw vermeende bezoeken aan de 'bureaus' en het centrum op Kos, verder geen pogingen heeft gedaan om elders medische zorg te verkrijgen (CGVS, p. 7-8). Het CGVS veronderstelt bijgevolg dat u bij terugkeer behandeling of de nodige medicatie zou kunnen verkrijgen, mits u hiervoor de nodige moeite doet."

Het verslag van Ulysse van 20 juni 2024 over de pathogene effecten van de oorlog in Gaza op personen van Palestijnse origine die in België verblijven, gevoegd bij verzoekers aanvullende nota neergelegd op 21 augustus 2025, is algemeen van aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Hoewel niet ontkend wordt dat de huidige situatie in Gaza een invloed kan hebben op verzoekers gemoedstoestand, kan uit voorgaande niet afgeleid worden dat hij op heden met dermate ernstige psychologische problemen kampt dat zij zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden. Verzoeker brengt geen medische of psychologische stukken bij waaruit mentale of fysieke problemen kunnen blijken die van invloed zouden zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten in Griekenland uit te oefenen.

Verzoeker toont verder niet aan dat hij als statushouder in Griekenland geen toegang zal hebben tot medische opvolging en ondersteuning indien nodig. Verzoeker voert aangaande de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland aan dat hij informeerde bij het centrum, maar er hem geen gehoor werd verleend, waardoor er hem ook niet verweten kan worden hiervoor niet de nodige stappen ondernomen te hebben. De Raad merkt in navolging van de adjunct-commissaris op dat, hoewel niet betwist wordt dat verzoeker verschillende keren langsging bij het centrum nadat hij zijn beslissing verkregen had, hij eigenlijk geacht werd om elders medische zorg te zoeken, aangezien hij niet meer in procedure was. Waar verzoeker erop wijst naar bureaus te zijn gegaan hiervoor, herhaalt hij louter een versie van zijn verklaringen, maar doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij enerzijds verklaart verder geen medische hulp meer gezocht te hebben, en anderzijds verklaart dat hij zonder resultaat nog naar verschillende bureaus ging om zorg te verkrijgen (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-9). Voorts herhaalt verzoeker zijn verklaringen dat hij naar de politie ging om dit aan te kaarten, maar kan hij evenmin afbreuk doen aan de vaststellingen dat dit louter blote beweringen zijn, uit zijn verklaringen blijkt het bureau waar hij naartoe ging slechts een onderdeel van het opvangcentrum bleek te zijn en het zijn vrienden bleken te zijn die naar de politie gingen en niet verzoeker zelf (*Ibid.*, p. 8).

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, toont verzoeker verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Griekenland niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijik geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.4.8. Waar verzoeker ter zitting een bijkomende kwetsbaarheid door het tijdsverloop tussen het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en het nemen van de bestreden beslissing aanvoert, waarbij hij toelicht dat de termijn om beroep te doen op de Griekse hulpprogramma's één jaar bedraagt en dit voor hem niet meer mogelijk is door de late beslissing, gaat hij volledig voorbij aan het feit dat het zijn eigen

beslissing was om Griekenland te verlaten twee maanden nadat hij daar internationale bescherming heeft verkregen. Hij erkent zelf dat er gedurende één jaar na erkenning ondersteuning beschikbaar was via de Griekse instanties via het Helios-programma, maar hij heeft ervoor gekozen geen gebruik te maken van deze hulp en het land vroegtijdig te verlaten. Deze keuze getuigt van een gebrek aan inspanning om zijn leven in Griekenland op te bouwen en ondermijnt zijn huidige betoog dat hij er bij terugkeer onvoldoende ondersteuning zou krijgen. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op het CGVS, terwijl verzoeker zelf verzaakt heeft aan de rechten en voorzieningen die hem in Griekenland ter beschikking stonden. Dat verzoeker bij terugkeer geen toegang meer zal hebben tot het Helios-programma, omdat inschrijvingen maar mogelijk zijn tot twee jaar na de toekenning van de beschermingsstatus, toont verder geenszins aan dat verzoeker zich bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen beroepen op andere vormen van ondersteuning door de Griekse overheden of hulp van organisaties. Zijn betoog dat hij geen beroep meer zal kunnen doen op enige vorm van ondersteuning, ontbeert dan ook feitelijke grond.

3.3.4.9. Waar verzoeker stelt dat om hulp te verkrijgen, men een AFM moet voorleggen, maar men dit niet zomaar kan verkrijgen, wijst de Raad er voorts op dat blijkens objectieve informatie personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker *in casu*, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 19-20: *“Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.”*). De Raad benadrukt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 19). Toen verzoeker in Griekenland was, had hij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning.

Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21: *“the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed”*). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 2 januari 2027, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: *“According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires”* (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248). Waar verzoeker verklaart nog nooit te hebben gehoord van een sociale zekerheidsnummer, wijst de Raad erop dat de beschikbare landeninformatie niet wijst op bijzondere problemen waar verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA te verkrijgen nog dient te voltooien. Verzoeker toont niet aan dat hij dit bij terugkeer naar Griekenland niet in orde zou kunnen brengen. Waar verzoeker de vereiste benadrukt van het aanleveren van bewijs van werkelijk verblijf in Griekenland, alsook van werk alvorens de AMKA wordt uitgereikt, maakt hij niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen of het activeren van een AMKA. De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (UNHCR Greece, *“Living In Greece – Access to healthcare”*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 49, 50-51). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *“Information Guide for Beneficiaries of International Protection”*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf). Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers,

ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”, september 2024, p.50). Zelfs indien verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen, blijft hij gedurende de wachttijd toegang houden tot de sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van goederen. Verzoekers betoog dat hij hier geen toegang toe zou hebben kan dus geenszins worden gevolgd.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging – wat op heden niet wordt aangetoond –, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectieerde elementen bij die hier anders over doen denken. Zijn betoog in zijn verzoekschrift omtrent de situatie waarmee statushouders geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig gezien deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt, die bovendien nog bijna een jaar geldig is (zie *supra*).

3.3.4.10. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld volstaat het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Uit de gedragingen van verzoeker blijkt immers dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt vooreerst dat hij reeds minder dan drie maanden nadat hij er de vluchtelingenstatus verkreeg, Griekenland verliet (AD, stuk 8, verklaring DVZ, vraag 33). Bovendien verklaarde verzoeker dat hij al sinds zijn vertrek uit Gaza naar België wilde komen en haalde hij zijn Griekse reispaspoort op in Thessaloniki met de intentie om Griekenland te verlaten en naar België te komen (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 - 6).

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoeker maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt hem in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Om te beginnen dient er te worden opgemerkt dat u voldoende zelfredzaamheid vertoonde in Griekenland. Zo slaagde u erin om de nodige documenten te verkrijgen waarop u, conform de u toegekende status, recht had en die u de toegang verschaffen tot verschillende basisvoorzieningen, waaronder uw verblijfsvergunning of ADET en reisdocument (CGVS, p. 5-6). U verklaarde dat u beide documenten had aangevraagd in het opvangcentrum op Kos, door onder andere uw vingerafdrukken te geven en een bedrag te betalen (CGVS, p. 6). Vervolgens ging u uw ADET ophalen in Kos (CGVS, p. 6). Voor uw reispaspoort diende u naar Thessaloniki te reizen (CGVS, p. 5).

Na het verlaten van het centrum op Kos, verbleef u nog anderhalve maand op het eiland (CGVS, p. 5). U gaf aan dat u, samen met uw vrienden, afwisselend periodes op straat sliep en in een caravan in het bos verbleef

(CGVS, p. 5). Vervolgens trok u naar Athene, waar u 9 dagen verbleef en onderdak vond bij een kennis die u had leren kennen via een vriend in het centrum op Kos (CGVS, p. 5-6). Nadien keerde u, samen met uw vrienden, terug naar Kos om uw ADET te verkrijgen (CGVS, p. 5). U verbleef slechts 2 of 3 dagen op Kos en sliep opnieuw in de caravan (CGVS, p. 6). Na uw korte verblijf op Kos, trok u naar Kreta, waar u opnieuw bij een kennis terecht kon die u ook via uw netwerk in het centrum had leren kennen (CGVS, p. 6). In Kreta verbleef u 5 tot 7 dagen, om vervolgens naar Thessaloniki te trekken om uw reispaspoort te bekomen (CGVS, p. 5-6). In Thessaloniki verbleef u slechts 1 of 2 dagen en sliep u op de luchthaven in afwachting van uw vlucht naar België (CGVS, p. 6).

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, huisvesting en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten ter zake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Met betrekking tot uw verklaring dat er geen werkmogelijkheden waren in Griekenland (CGVS, p. 7), dient te worden opgemerkt dat u over het algemeen weinig pogingen heeft ondernomen om werk te vinden. Er werd u tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals gevraagd naar uw pogingen om werk te zoeken in Griekenland. Uw antwoorden bleven echter vaag en weinig gedetailleerd. Zo verklaarde u dat u en uw vrienden op zoek naar werk gingen, maar dat niemand u werk wilde geven (CGVS, p. 7). Toen u gevraagd werd om uw antwoord concreter toe te lichten, gaf u aan dat u de specifieke plekken, buurten of steden waar u geweest was niet meer herinnerde. U verklaarde echter wel dat u naar verschillende bureaus voor werk of andere doeleinden in Griekenland was gegaan, maar dat de medewerkers daar u niet hadden geholpen (CGVS, p. 7). Het betreffen ook hier loutere blote beweringen. Er werd u dan gevraagd naar welke bureaus u was geweest, waarop u vaag antwoordde dat u vaak naar een locatie ging waar u om werk vroeg, maar steeds zonder resultaat (CGVS, p. 7). U verklaarde vervolgens dat u niet op dagelijkse basis op zoek ging, en dat dit ook niet allemaal op één dag gebeurd was, maar zei dat u soms naar werk ging zoeken en dat u dit op die momenten altijd geweigerd werd (CGVS, p. 7). U legde uit dat u het, wanneer dit regelmatig gebeurde, na een tijd opgaf (CGVS, p. 7). Opmerkelijk is dat u geen enkel van de genoemde bureaus bij naam kon noemen, evenmin kon u de locatie ervan aangeven of verduidelijken naar hoeveel bureaus u in totaal bent gegaan (CGVS, p. 7). U verklaarde enkel dat u het niet meer wist omdat het al een jaar geleden was (CGVS, p. 7). Gevraagd of u buiten de bezoeken aan deze bureaus nog andere pogingen had ondernomen om naar werk of een duurzame woning te zoeken, zei u van niet en herhaalde u dat er geen werk te vinden was in de officiële sector (CGVS, p. 7). U heeft zich bovendien nooit tot een interimkantoor gewend omdat deze volgens u niet bestaan in Griekenland (CGVS, p. 7). Er zouden naar eigen zeggen enkel de bovengenoemde bureaus bestaan om werk te vinden, waar u uiteindelijk ook niet terecht kon (CGVS, p. 7). Volgens uw verklaringen bestaan er eveneens geen (hulp)organisaties die u eventueel zouden kunnen verder helpen met het vinden van werk of betere accommodatie (CGVS, p. 8). Op de vraag of u zich ooit ging informeren bij de Griekse instanties om hulp te verkrijgen bij het vinden van werk of een woning, antwoordde u opnieuw dat dit geen mogelijkheid was (CGVS, p. 8).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u voor het overgrote deel van uw verblijf in Griekenland altijd in staat was om onderdak te vinden via uw netwerk in Griekenland. Zo kon u in Athene en op Kreta steeds terecht bij een kennis (CGVS, p. 5-6). Uw laatste dagen in Griekenland bracht u naar eigen zeggen door op de luchthaven in Thessaloniki in afwachting van uw vlucht naar België (CGVS, p. 6). Wat betreft uw verblijf op Kos, verbleef u soms in een caravan met uw vrienden, en soms op straat (CGVS, p. 5-6). Gevraagd of u in die periode ooit hulp heeft gezocht van een daklozenorganisatie of een andere hulporganisatie voor het vinden van betere accommodatie, verviel u in algemeenheden door te zeggen dat er veel racisme was in Griekenland op het vlak van onderwijs, werk en medische zorg (CGVS, p. 6). Toen de vraag werd herhaald, antwoordde u dat dergelijke organisaties niet bestaan vanwege het racisme, en zeker niet op Kos (CGVS, p. 6). Hieruit volgt dat u, wat betreft het vinden van een andere meer duurzame woning, ook beperkte stappen heeft ondernomen in uw antwoorden geenszins getuigen van enige doorleefdheid.

Verder heeft u weinig moeite gedaan om de Griekse taal te leren tijdens uw verblijf in Griekenland. U herhaalde dat u deze kans niet gekregen had omwille van het racisme in Griekenland (CGVS, p. 7). Op de vraag of u ooit naar een taalschool was gegaan, antwoordde u dat deze niet bestaan in Griekenland en verwees opnieuw naar de 'bureaus' waar men zich volgens u moet inschrijven voor onderwijs of om werk te vinden (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u deze bureaus had bezocht op Kos, Kreta en in Athene (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u zich daar wilde inschrijven, maar dat men u ofwel vroeg om zaken die u niet kon verkrijgen, ofwel werd u naar eigen zeggen simpelweg niet binnengelaten (CGVS, p. 7). Toen u werd gevraagd welke specifieke zaken u niet kon verkrijgen, antwoordde u dat u zich had vergist en zei vaag dat ze u niets vroegen, en dat ze u niet gegeven hebben waar u naar gevraagd had (CGVS, p. 7). U verklaarde ook dat ze u in deze bureaus aanmaanden om te vertrekken, dat u daarenboven hun taal niet verstond, en dat de manier waarop u behandeld werd hun racisme aantoonde (CGVS, p. 7). Echter, ook deze vage verklaringen kon u niet staven met concrete elementen of enige vorm van bewijs (CGVS, p. 7). Bovendien moet worden opgemerkt dat u zich duidelijk bewust bent van het belang van het leren van de taal in een land om werk te vinden. Zo volgt u in België wél taallessen en heeft u zich bovendien ingeschreven voor een inburgeringscursus (CGVS, p. 2-3). Ondanks uw verklaring dat dergelijke mogelijkheden niet bestaan in Griekenland, had u, als u dit werkelijk had gewild, meer moeite kunnen doen om Grieks te leren en zo uw mogelijkheden op werk te vergroten.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, zowel bij een eventuele terugkeer naar Griekenland, als in het algemeen, niet volledig op uzelf bent aangewezen voor uw levensonderhoud. Zo verklaarde u dat u na uw vertrek uit Gaza en voornamelijk tijdens uw verblijf in Griekenland op regelmatige basis financiële steun kreeg van uw familieleden en vrienden in het buitenland waarmee u zichzelf kon voorzien in uw levensonderhoud (CGVS, p. 3-4). Zo vertelde u dat zowel uw broer M(...) S(...) M(...) in België als uw vrienden u tijdens uw verblijf in Turkije en in Griekenland geld opstuurden wanneer u dit nodig had (CGVS, p. 3-4). U verklaarde ook geld te hebben geleend van uw vrienden die samen met u in Turkije waren om te kunnen voorzien in uw levensonderhoud (CGVS, p. 4-5). U verklaarde verder verschillende familieleden te hebben in België waarmee u contact heeft (CGVS, p. 4). Ook heeft u familie in Egypte (CGVS, p. 4). Het feit dat u momenteel waarschijnlijk niet meer in dezelfde mate financieel ondersteund wordt als tijdens uw verblijf in Griekenland, aangezien u tracht om hier op zelfstandige wijze te leven door te taal te leren en geld te verdienen (CGVS, p. 2-3), betekent niet dat uw familieleden u niet opnieuw zouden kunnen steunen bij een eventuele terugkeer naar Griekenland. Uw verklaring dat u al het geleende geld wenst terug te betalen zodra dit mogelijk is via uw werk in België, vormt opnieuw een aanwijzing van uw zelfredzaamheid (CGVS, p. 4).

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw reis en verblijf in Griekenland een sociaal netwerk had en in staat was om sociale contacten te leggen. Zo bent u onder meer met twee vrienden vertrokken uit Gaza (CGVS, p. 4). In Turkije sliep u voornamelijk in hotels die u vond via andere Arabieren ter plekke (CGVS, p. 4-5). U gaf zelf aan dat men nooit alleen is op reis, men altijd alle stappen van de reis samen onderneemt of men steeds het voorbeeld van anderen volgt (CGVS, p. 5). U verklaarde bovendien veel mensen te hebben ontmoet in Turkije, waaronder andere Gazanen en Syriërs (CGVS, p. 5). U zei ook dat vele mensen u voedsel brachten in Turkije en dat u zich op die manier kon voorzien in uw levensonderhoud (CGVS, p. 5). Het was ook dankzij uw vrienden in Turkije dat u een smokkelaar vond die uw verdere reis naar Griekenland regelde (CGVS, p. 5). Ook in Griekenland had u klaarblijkelijk een netwerk en verklaarde u dat u verschillende mensen in het centrum op Kos had leren kennen (CGVS, p. 6). Zo had u het over uw vrienden in het centrum op Kos, via wie u onderdak kon regelen in Athene en op Kreta (CGVS, p. 5-6). Na het verlaten van het centrum verbleef u, samen met uw vrienden, nog anderhalve maand op Kos (CGVS, p. 5-6). U vertelde dat u nadien met een groep terug was gereisd naar Kos voor het bekomen van uw ADET (CGVS, p. 5). Ook was het dankzij uw netwerk dat u de mogelijkheid had om zich bijvoorbeeld ergens te kunnen wassen of op een andere manier ondersteuning te ontvangen (CGVS, p. 8). U verklaarde dat sommige van uw kennissen of vrienden nog steeds in Griekenland verblijven (CGVS, p. 6). Ondanks uw verklaring dat u geen contact meer heeft met deze personen, toont het bovenstaande aan dat u, bij een eventuele terugkeer naar Griekenland, niet volledig op uzelf zal zijn aangewezen en opnieuw in staat zou zijn om gemakkelijk nieuwe contacten te leggen (CGVS, p. 6).

Verder wijst het feit dat u in 2020 Gaza reeds verliet voor een reis van twee weken naar Turkije, met de bedoeling te onderzoeken of u daar kon studeren, op uw keuzemogelijkheden en zelfredzaamheid (CGVS, p. 4). Ook uw reis van Gaza naar Griekenland en vervolgens verder door Europa getuigt van uw zelfstandigheid. U verklaarde dat u, samen met uw vrienden, het Turkse visum geregeld had en uiteindelijk 300 dollar betaalde voor uw vertrek uit Gaza (CGVS, p. 4). Vervolgens verbleef u anderhalve maand in Izmir, Turkije, waar u voornamelijk in hotels verbleven heeft (CGVS, p. 4-5). Zoals hierboven reeds aangehaald, kende u verschillende mensen in Turkije die u ondersteunden in uw levensonderhoud en hielpen met allerlei praktische zaken (CGVS, p. 4-5). U betaalde uiteindelijk ongeveer 2.000 euro voor uw reis naar Griekenland (CGVS, p. 5). Verder blijkt uit uw activiteiten hier in België dat u ook hier zelfstandig bent. Zo werkte u aanvankelijk bij verschillende bedrijven in Lier en Luik (CGVS, p. 2). U verklaarde dat u daarna besloot om te stoppen met werken omdat u wilde verder studeren in België (CGVS, p. 2). U volgt ook taallessen en bent van plan om deel te nemen aan een inburgeringscursus in België (CGVS, p. 2-3).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u nooit de intentie had om een duurzaam leven uit te bouwen in Griekenland. Na ongeveer 3 maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland

verbleven te hebben, u werd erkend als vluchteling op 3 januari 2024, reisde u op 16 maart 2024 per vliegtuig al naar België (CGVS, p. 9). Het ophalen van uw Griekse reispaspoort in Thessaloniki was enkel met de intentie om het land te verlaten en naar België te reizen (CGVS, p. 5-6). Bovendien gaf u in het begin van het onderhoud aan dat u reeds sinds uw vertrek uit Gaza naar België wilde komen (CGVS, p. 4). Dit betreft aldus een zeer kortstondig verblijf in Griekenland op basis waarvan het niet mogelijk is om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taallessen; met andere woorden, allemaal zaken waarvan u beweerde ze niet te hebben ontvangen in Griekenland.

(...)

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van een eenmalig incident met de daar aanwezige autoriteiten (CGVS, p. 5 en 8-9), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen geen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

U verklaarde dat u, een maand nadat u het centrum op Kos had verlaten, door de politie was gearresteerd omdat u de ingang van het centrum niet wilde verlaten (CGVS, p. 5 en 8-9). De politie zou u toen hebben gezegd dat indien u nog eens zou terugkeren, u zou teruggestuurd worden naar uw land van herkomst (CGVS, p. 9). Ze zouden volgens u ook uw 'ausweis' en uw spullen hebben afgenomen (CGVS, p. 5). U vertelde dat dit gebeurd was omdat u na het verkrijgen van de beslissing wel vaker terugging naar het centrum (CGVS, p. 5 en 9).

Er dient opgemerkt te worden dat de Griekse politie handelde in het kader van hun functie toen zij u weghaalden bij het centrum, aangezien u op dat moment reeds een erkenningsbeslissing had verkregen (CGVS, p. 5 en 8). Hoewel het gedrag van de politie als betreurenswaardig en afkeurenswaardig kan worden beschouwd, kan niet worden vastgesteld dat dit gedrag een bedreiging vormde voor uw leven of fysieke integriteit. Daarom kan niet worden geconcludeerd dat het incident wijst op vervolging of ernstige schade. Bijgevolg vormt dit voorval geen belemmering voor een eventuele terugkeer naar Griekenland.

Waar u zich ten slotte nog beperkt tot de algemene verwijzing dat begunstigten van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer worden van discriminatie, racisme of haatmisdrijven waarvoor er géén bescherming voorhanden zou zijn - u stelde meermaals tijdens het onderhoud dat zowel de Griekse bevolking als de Griekse autoriteiten racistisch zijn waardoor u als erkende vluchteling geen aanspraak kon maken op uw rechten (CGVS, p. 4 en p. 6-9) - , volstaat dit niet om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen. U maakt géén melding van andere concrete, soortgelijke incidenten die u persoonlijk te beurt zijn gevallen als begunstigde van internationale bescherming, laat staan van het gegeven dat u zich als gevolg hiervan zou hebben moeten wenden tot de daar aanwezige autoriteiten. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij terugkeer."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen. Waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat "terugkeerders niet voorzien worden van een slaappleats of van materiële steun", wijst de Raad erop dat verzoeker in het verleden, hoewel niet betwist wordt dat hij enige tijd op straat sliep, er wel in slaagde contacten te leggen en een netwerk uit te bouwen in Griekenland, waardoor hij kon voorzien in zijn levensonderhoud en geregeld onderdak kon vinden via kennissen (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-6). Door louter te verwijzen naar zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud in dit verband, kan verzoeker hieraan geen afbreuk doen. Evenmin doet hij met dit betoog afbreuk aan de pertinente vaststelling dat hij slechts beperkte stappen ondernomen heeft wat betreft het vinden van een duurzame woning. Waar verzoeker benadrukt dat hij geen contacten meer heeft met de mensen in Griekenland, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont dat hij er niet opnieuw in zou slagen nieuwe contacten te leggen of contact op te nemen met zijn kennissen die nog in Griekenland verblijven. Wat betreft de toegang tot werk en het leren van de taal, verwijst verzoeker naar zijn verklaringen in dit verband, stelt hij dagelijks stappen ondernomen te hebben en betoogt hij de namen van de bureaus niet te kennen gelet op het taalverschil, het geschrift en de verlopen tijd. De Raad dient vast te stellen dat verzoeker met dit betoog geen afbreuk kan doen aan zijn vage verklaringen aangaande het vinden van werk en het leren van de taal in Griekenland en aan het feit dat hij van zijn beweerde inspanningen geen enkel bewijs kan voorleggen, waardoor dit louter blote beweringen zijn. Waar hij inderdaad verklaart dat hij niet exact kan zeggen naar hoeveel bureaus hij ging omdat dit een jaar geleden is, blijkt hij hiervan zelfs geen indicatie te kunnen geven (*Ibid.*, p 7). Waar hij stelt dat de *protection officer* niet vroeg naar de exacte locatie van de bureaus, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verklaart dat hij de plekken, buurten of steden niet weet (*Ibid.*), wat niet aannemelijk is indien hij effectief verschillende keren naar deze bureaus geweest zou zijn. Evenmin doet verzoeker afbreuk aan de vaststellingen dat hij zich nooit tot een interimkantoor gewend heeft en dat hij

geen beroep deed op Griekse hulporganisaties of de Griekse instanties bij het vinden van werk, het zoeken van een woning of het leren van de Griekse taal. Verder betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing wordt vergeten dat zijn spullen werden afgepakt en er gedreigd werd dat hij het land zou worden uitgezet, waarbij hij wijst op het racisme in Griekenland en verwijst naar algemene informatie in dit verband. De Raad wijst erop dat het incident waarbij verzoekers spullen werden afgepakt en er gedreigd werd dat ze hem zouden terugsturen naar zijn land van herkomst niet genegeerd wordt in de bestreden beslissing, maar met reden wordt vastgesteld dat deze situatie, hoe betreurenswaardig ook, niet wijst op vervolging of ernstige schade en dus geen belemmering kan vormen voor zijn terugkeer naar Griekenland. Waar hij louter op algemene wijze wijst op racisme in Griekenland, dient de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast te stellen dat dit niet volstaat om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van zijn grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming te weerleggen en hij geen melding maakt van andere, soortelijke incidenten.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting nog kritiek levert op de COI Focus "Grèce: Aide aux migrants" van CEDOCA van juli 2025, dient de Raad vast te stellen dat dit geen afbreuk kan doen aan de bovenstaande analyse, die voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten. Waar hierin wordt opgemerkt dat voor de (her)activering van de AMKA een verblijfplaats in Griekenland vereist is, die verzoeker na zijn verblijf in België niet meer heeft, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen of het activeren van een AMKA. De Raad herhaalt in dit verband dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden

De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. *In casu* heeft verzoeker internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De Raad ontwaart noch in het persoonlijk onderhoud van verzoeker, noch in het verzoekschrift concrete en ernstige stappen die hij zou hebben ondernomen met het oog op het vinden van huisvesting of tewerkstelling, zoals reeds hoger uiteengezet.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

3.3.4.11. Met zijn betoog in zijn aanvullende nota neergelegd op 21 augustus 2025 dat statushouders in Griekenland worden uitgesloten van de mogelijkheid tot gezinshereniging, toont verzoeker niet aan dat hij hierdoor aan een met artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling zal worden onderworpen en in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden bij een terugkeer naar Griekenland. De Raad kan er begrip voor opbrengen dat verzoeker lijdt onder het feit dat hij gescheiden is van een deel van zijn familie die in België verblijft. Evenwel bereiken de verschillen in de wetgeving op dit punt tussen België en Griekenland als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. In deze benadrukt de Raad dat het doel van de asielprocedure er niet in bestaat om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen. Wel heeft een asielprocedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die

in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of zoals *in casu* na te gaan of verzoeker zich in de Europese lidstaat die haar reeds internationale bescherming verleende, *in casu* Griekenland, niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat hij als persoon die de vluchtelingenstatus heeft in Griekenland in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien hij meent dat zijn recht op privé- en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen zou zijn geschonden. Ten slotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden.

3.3.4.12. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terecht gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

3.3.4.13. Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet *in concreto* aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er *in casu* sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

3.3.4.14. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.5. Aangezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

3.3.6. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

3.3.7. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift en aanvullende nota's verwijst naar rechtspraak, dient erop gewezen dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals *in casu* geschiedt.

3.3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat de adjunct-commissaris voldaan heeft aan haar verplichting om, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens te verzamelen over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en het door verzoeker ingeroepen risico om bij terugkeer naar Griekenland terecht te komen in omstandigheden die als onmenselijk en vernederend kunnen worden aangemerkt, in het licht van die objectieve landeninformatie, te onderzoeken. Een schending van de samenwerkingsplicht kan niet blijken.

3.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn advocaat en een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De adjunct-commissaris heeft verzoekers beschermingsverzoek op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT